

Petru se je tovariš smilil. Tudi če bi sam dovolj imel, bi se zdaj pridružil njemu in ne drugim. In še on je zaklical za odhajajočimi tovariši: »Prijatelji, tudi jaz nimam zadosti! Na snidenje jutri!«

Oni so se hoteli nekaj norčevati, a Peter se ni zmenil za njih zbadanje. Vprašal je prijatelja, ki je bil ostal sam z njim: »Ali res nič nimaš?«

»Suh sem kakor poper, če veš, kaj se to pravi.«

»Kaj bi ne vedel! Kolikrat sem že bil!« se je zasmeljal Peter.

»In zdaj? Kakor je videti, imaš vendar le nekaj!«

»Toliko ne, da bi zadostovalo za izlet. Pač pa greva lahko v kavarno in popijeva vsak svojo čašo limonade ali malinovca ali tudi kave, če hočeš! Ker je baš 1. maj, si smeva že kaj privoščiti! Pojdi z mano!«

»Prav rad, prijatelj! In lahko se zaneseš, da ti tega ne pozabim!«

In šla sta. Preživela sta v prijateljskem razgovoru nekaj prav prijetnih ur. Potem pa je Peter plačal in se vzdignil.

»In kam zdaj?« ga vpraša prijatelj.

»Domov, k svojim knjigam! Karkoli se še danes naučim, bo čist dobiček! Zakaj če bi bil šel z onimi, bi bil ves čas izgubljen. Zavest, da si storil svojo dolžnost, je pa tudi nekaj vredna!«

»Res je! Zato hočem storiti tudi jaz tako!«

Segla sta si v roke in se napotila vsak proti svojemu stanovanju.

Pesem o solncu.

Prvi žarki prek neba,
v senco svetle lise,
vroč poljub nam solnce da,
zemlja prebudi se.

Zlato solnce!

Morje čistega zlata
prek sveta se lije,
vsakomur gre do srca,
vsakoogar umije.

Zlato solnce!

Ves dan solnce, vir moči,
toči iz neba se,
kupo polno si nali,
bo za mrke čase.

Zlato solnce!

Temne sence prek neba,
dan slovo že jemlje,
vroč poljub nam solnce da,
zemlja sladko dremlje.

Zlato solnce!

Danilo Gorinšek.